

Sygn. akt III C 968/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2014 roku

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie, Wydział III Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Aleksandra Westra

Protokolant: pomocnik biurowy Ewelina Wicińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 listopada 2014 roku w Warszawie

sprawy z powództwa (...) Fundusz Inwestycyjny(...) z siedzibą w W..

przeciwko A. S..

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt III C 968/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 19.05.2014 r. powód (...) Fundusz Inwestycyjny (...) z siedzibą w W. wniósł o wydanie nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym i nakazanie, aby pozwany A. S. zapłacił na rzecz powoda kwotę 88.859,71 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20.05.2014 r. i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania. W uzasadnieniu powód wskazał, że jego roszczenie wynika z nieuregulowanego przez pozwanego zobowiązania wynikającego z umowy zawartej z Bankiem (...) S.A. (dawniej (...) Bank S.A.).

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie w dniu 28 maja 2014 roku Sygn. akt VI Nc-e 671911/14 stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty.

Powód (...) Fundusz Inwestycyjny (...) z siedzibą w W. w piśmie uzupełniającym pozew wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, zobowiązującego pozwanego do zapłaty kwoty 88.859,71 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 20.05.2014 r. do dnia zapłaty i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania (pismo procesowe k. 2 – 7).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23.09.2004 r. pozwany A. S. zawarł z (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą w G. umowę kredytu numer (...) na zakup samochodu. Zgodnie z § 1 powołanej umowy pozwanemu udzielono kredytu w wysokości 44.763,15 zł na okres od 24.09.2004 r. do 23.09.2011 r. Pozwany miał spłacać kredyt w ratach, których wysokość i terminy płatności miały zostać określone w kalendarzu spłat, stanowiącym załącznik 1 do umowy - § 4 pkt 1. umowy (umowa kredytu k. 22 – 24).

Wierzytelność wynikająca z umowy numer (...) została zbyta w dniu 23.12.2013 r. przez Bank (...) S.A. z siedzibą w G. na rzecz powoda (...) Fundusz Inwestycyjny (...) z siedzibą w W. (umowa przelewu wierzytelności k. 25 – 44, aneks nr (...) do umowy przelewu wierzytelności k. 45 – 56).

Pismem z dnia 27.01.2014 r. powód (...) Fundusz Inwestycyjny (...) z siedzibą w W. poinformował pozwanego A. S. o cesji wierzytelności i wezwał go do zapłaty zaległości w kwocie 87.788,26 zł. W wezwaniu wskazano, że na wymagalne roszczenie składa się kapitał w wysokości 34.380,40 zł, koszty w wysokości 3111,81 zł, odsetki karne w wysokości 49.879,72 zł i odsetki ustawowe w kwocie 416,33 zł (wezwanie do zapłaty k. 17, zawiadomienie o cesji wierzytelności k. 18).

Sąd zważył, co następuje:

W postępowaniu cywilnym obowiązuje zasada kontrydiktoryjności, w myśl której strona powodowa jest dysponentem procesu i do niej należy przytaczanie wszelkich wniosków dowodowych w celu wykazania prawdziwości powołanych stwierdzeń. Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar dowodu spoczywa na stronie procesu, która z udowodnianego faktu wywodzi skutki prawne. Pasywność strony we wskazanym zakresie, rodzi dla niej ujemne konsekwencje, bowiem fakty nie udowodnione nie wywołują żadnych skutków prawnych. Powołany przepis pozwala na realną ocenę możliwości egzekwowania swoich praw jeszcze przed złożeniem pozwu. Mając na uwadze powyższe, zgodnie z zasadą ciężaru dowodu wyrażoną w art. 6 k.c., dla wykazania zasadności dochodzonego przez powoda roszczenia konieczne było, udowodnienie istnienia i wysokości przedmiotowej wierzytelności.

Zgromadzone w aktach dokumenty nie pozwalają zweryfikować zawartych w pozwie twierdzeń. Powód na potwierdzenie istnienia wierzytelności złożył umowę zawartą przez zbywcę wierzytelności z pozwanym. Z powołanej umowy wynika, iż pozwanemu udzielono w 2004 r. kredytu w wysokości 44.763,15 zł. Pozwany zobowiązał się do spłaty kredytu w ratach, których wysokość i terminy spłaty określał kalendarz spłat, stanowiący załącznik nr 1 do umowy kredytu. Cały kredyt miał zostać spłacony do dnia 23.09.2011 r. Powód wskazywał, że pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania, nie spłacił kredytu w terminie. Powyższe skutkowało tym, że doszło do zbycia wierzytelności na rzecz powoda umową zawartą w dniu 23.12.2013 r. Powód wskazał, że na wymagalną wierzytelność składają się kapitał w wysokości 34.380,40 zł, koszty w wysokości 3111,81 zł, odsetki karne w wysokości 49.879,72 zł i odsetki ustawowe w kwocie 416,33 zł, wraz z dalszymi odsetkami, obciążającymi pozwanego od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W sprawie nie złożono dowodu w postaci kalendarza spłat, ani żadnego dokumentu umożliwiającego zweryfikowanie ile rat kredytu spłacił pozwany, a tym samym w jaki sposób wyliczona została kwota kapitału 34.380,40 zł. Powód nie wskazał, przedkładając stosowny dokument, czy cedent wypowiedział pozwanemu umowę w trakcie trwania okresu wskazanego w umowie. Wskazaną okoliczność powód w ogóle pomija, powołując się bezpośrednio na umowę cesji wierzytelności. Wobec powyższego niemożliwe jest stwierdzenie, w jakiej dacie kwota kapitału była w całości wymagalna, jakie było zadłużenie przeterminowane, od jakich dat i kwot wierzyciel pierwotny był uprawniony do naliczania odsetek.

Sąd orzekający jest uprawniony do weryfikacji twierdzeń powoda. Kiedy nie można tych twierdzeń zweryfikować, należy uznać, że powód nie udowodnił przywołanych okoliczności.

Zgodnie z przepisem art. 339 § 1 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanej przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Mając na uwadze powyższy przepis oraz zebrany materiał dowodowy nie można było przyjąć twierdzeń powoda za prawdziwe i uwzględnić powództwa. Tutejszy Sąd podziela pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972 r. III CRN 30/72 iż „Sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenie powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c., negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo”.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.